

Голѐмия чука̀р – 1. Г. Ал., СИ 1,6, каменист връх в м. *Чука̀рите*, рядка гора; 2. Сел., СИ 1,5, връх.

Голѐмия чу̀чур – Ич., З 4, голям извор, изведен с трѣба (*чу̀чур*) в м. Габрова поляна (СРТ).

Голѐмия шила̀р – Рак., ЮЗ 2, рид.

Голѐмия южѹк – Тр., С 0,5.

Голѐмия яра̀н – Шив., СИ 1,8, гол връх, противоположно на *Ма̀лкия яра̀н*.

Го̀ли корѐм – име на селище в Сливенска каза. По осм. док. от 1661 (ТИБИ 2001:263), неуст.

Го̀лина – Тв., Ю1, голо възвишение, пасище (ГХХ).

Го̀ли рид – Тр., СЗ 3, обезлесен рид.

Го̀лите чайри – Кам., Ю 1,5, някога ливади с рядка растителност, сега ниви.

Го̀лия вързѹн – Стр., ЮИ 2,5, обезлисен рид „вързун” (свързан) и противопоставен на другия, горист хълм – *Облѐчения вързѹн* (вж.).

Го̀ло бѣрдо – Меч., ЮЗ, възвишение без висока растителност, бѣрдо – дълъг рид. Географския термин, развит от тъкаческия термин *бѣрдо* (БЕР I 1971: 101).

Голѐша – 1. Бин., ЮЗ 2,7; 2. Стр., СЗ 2, тревисто „голо” възвишение.

Голѹза – 1. Др., СЗ 4,5, голо планинско възвишение, дели се на *Го̀ляма* и *Ма̀лка Голуза*; 2. Бл., СИ 4,5.

Го̀ляма ада̀ – Шив., И 3,5, поляна в гора (ГХХ).

Го̀ляма арка̀рия – Ник., И 2, борова гора. От тур. *аракарь* ‘напряко, насреща’.

Го̀ляма варѐшница – Др., СЗ 6, планинска падина с извор.

Го̀ляма девинджа̀ – Шив., СЗ 3, букова гора. Има предание за Амаз войвода, избил срещната от дружината му сватба.

Го̀ляма кирлива̀ нѣва – Г. Ал., СЗ 3,5, поляна, преди ниви, вер. преносно от *кир* ‘мръсотия, боклук’, неплодородна.

Го̀ляма мо̀гила – 1. Др., Ю 1,5, възвишение с ниви; 2. Коз., ЮЗ 1.

Го̀ляма поля̀на – 1. Рак., ЮЗ 1; 2. Сот., СЗ 3,5, планинска поляна.

Го̀ляма сатма̀ – 1. Пан., СИ 3; 2. Ск., хибридно име, от тур. *satma* ‘треска’ или гл. *satmak* ‘продавам’.

Го̀лямата ада̀ – 1. Б., ЮЗ, равно, овощна градина (вж. ада); 2. Ж. в., Ю 3,5, преди пасище, сега ниви; 3. Кр., ЮИ 1,5; 4. Сам., Ю 1,5.

Го̀лямата бахча̀ – Зап., от емл. рег.

Го̀лямата белимѹ – 1. Стр., И 1, равно, гора, ниви; 2. Чин., Ю4, сега градини, (вж. *белемя*).

Го̀лямата врата̀ – Шив.

Го̀лямата дрѐбница – Тв., обработваема земя, в която е имало голяма дива круша – *дрѐбница*, от рум. вл., 1884 г.